

А по неравний калдаръмъ
търчи файтонъ съ ужасенъ гръмъ.
Отъ две страни сж наредени
на пѣстра редица дюкени.

Ханджия спрѣлъ предъ своя ханъ.
Налбантъ развързва конь кованъ.
Ковачъ съ чукъ бие да насмогне
на наковалня смежъ огняъ.

А по-нататъкъ праматаръ
басми продава, разенъ шаръ;
бакалинъ нова стока хвали —
халва, фурми и портокали

Алтѣни, ботки, обеци,
върхели, гривни, кованци, —
сазлични накити събрани, —
лъщятъ въ прозрачни джамакяни,

Коси, звѣни и сърпове,
голѣми, малки видове,
кавали, свирки и цафари
стърчатъ отвънъ, по тротуари.

Загледанъ сякашъ въ небеса,
албанецъ вика: „х-е, бо-з-а!“
Отъ фурна, съ бѣлъ пешкиръ, хлѣбарьтъ
крещи: „милинки! — парятъ, парятъ!“

Предъ самъ дюкянитѣ — асми.
До тѣхъ и каменни чешми.
„Мечигѣ“ най с адката наричатъ,
най-много за вода тамъ тичатъ.

Нагоре, въ сѣнчестий мегданъ,
струеше турский „шадраванъ“:
Високо водний скокъ хвърчеше
и весело звънче звънѣше.

До него имаше и мостъ
на „Боклуджа“, двусводенъ, простъ,
при който дългата чаршия
се свършва съ новата джамия.